

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΗ. ESQUIER

ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ



ΕΣΑ στο μεγάλο σαλόνι του πύργου του Γκάρμπ, οι καλεσμένοι άκουγαν προσεχτικοί, τη θαρώνη Σεφορά ντ' Άλτεγκάους που τραγουδούσε.

Η φωνή της, φανή κοντράλτο, δυνατή και βαθειά, δονούσε τόν άέρα.

Ποτέ το περίφημο τραγούδι του Σίκφραντ: «Η Βαλκυρία είναι ή κατακτητή σου...» δέν είχε θρεί μία τέτοια έρμηνεύτρια.

Θάλεγε κανείς πώς μία ψυχή χαμένη τραγουδούσε από τό ύπερπέραν ένα' ύμνο άγάπης.

Στήν πόρτα της ταράτσας, που ήταν μπρός στο σαλόνι, ή έβλεπε στο πάρκο, ό Αντρέ ντε Γκάρμπ, ό γιος τών πυργοδοσποτών σιεκόταν ακίνητος κρατώντας κί' αυτήν ακόμα τήν άνασπώ του.

Όύτε ένα νερό δέν σάλυε στη μπρούτζινη όρη του, όπου τά πράσινα μάτια του έλαμπαν καθώς κούταξε τήν τραγουδίστρια με μία άπέραντη έκστασι...

Και πραγματικά, ήταν άραιά, πολύ άραιά, ή θαρώνη Σεφορά μέσ' στην ώριμότητά της της γυναικείας τών τριάντα χρόνων... Είχε κορμί θεάς, μάτια γεμάτα γοητεία και μαλλιά όλόχρυσα, όπως ή μακρυνές πριγκήπισσες τών παραμυθιών.

«Ω! θέβαια! για τόν Αντρέ ντε Γκάρμπ, ήταν μία μακρυνή πριγκήπισσα. Ένα πλάσμα που τό θέλει κανείς μόνο στα όνειρά του, που φαντάζεται πώς θα τό πιάσει, άν άπλώσει χά άπιαστο, και που άπομακρύνεται πάντα, άφαντο, άπατηλό.»

Πριν από έντεκα χρόνια, οι πυργοδοσπόται του Γκάρμπ είχαν στενές σχέσεις με τούς γείτονάς τους τήν έξηρή, τούς Πραντιέρ, τούς γονείς της Σεφοράς, ή όποια ήταν νέα, κόρη άκόμη τήν έποχή εκείνη.

Ο Αντρέ ντε Γκάρμπ που ήταν τότε είκοσι δυό χρόνων και είχε πάρει τό δίπλωμα του της Ιατρικής, είχε γοητευθή άμέσως από τήν άσούγκρη χάρη και τήν άμορφιά της νεαρής του γειτόνισσας.

Μά κί' αυτή δέν είχε φανή άναίσθητη στον έρωτα του νεαρού κί' ώραιότατο ίππόταο. Πιο ίδανικό ζευγάρι από τούς δυό τους δέν θα γινόταν ποτέ. Αυτή ήταν ή γνώμη τών γυνών τους, οι όποιοι, θέλοντας τόν άμοιβαίο έρωτά τους, άρχισαν να σκέπτονται να τούς πατρέψουν.

Ο Αντρέ ντε Γκάρμπ ζούσε μ' άξιοπρέπεια από τό εισόδημα που τού είχαν παραχωρήσει οι γονείς του και στο όποιο σέ λίγο θα πρόσθετε και τά πρώτα κέρδη από τήν έπιστήμη του.

Όσο για τή Σεφορά ή πρόικη της ήταν σχετικώς μικρή. Μά ό πατέρας της, επιτήδειος και τυχερός έπιχειρηματίας, έλπιδε ότι θα μπορούσε να τή μεγαλώσει από τή μία μέρα στην άλλη. Έτσι, οι γονείς έπέτρεπαν στους δυό νέους ν' άναπούνται κί' επί μερικές θδομάδες οι δυό έρωτευμένοι με έκαναν τις πιο γλυκειές έλπίδες και τά πιο γοητευτικά όνειρα...

Άλλοίμονο! Μία καταστροφή ήρθε ξαφνικά κί' έδωσε άπτόματα τέλος στην ελπίδα τους.

Ο πατέρας της Σεφοράς έχασε όλη του τήν περιουσία σ' ένα κράχ και για να τόν σώση από τή χρεοκοπία ή νέα κόρη άναγκάστηκε μ' άπελπισία να διακόη τις σχέσεις της με τό μισητήρα της καρδιάς της και να παντρευτή τόν έκατομυριοόχου θαρώνο ντ' Άλτεγκάους, που είχε ξετρελλαθή από καιρό με τήν άσούγκρη άμορφιά της.

Τότε ό Αντρέ, συντριμμένος από τήν άπελπισία του, δέχτηκε να συμμετάσχη ως γιατρός σέ

μία έπιστημονική άποστολή που θά έφευγε για τήν Άφρική για να έξερευνηση τόν Άνω Ουμπάγγα.

Σκεφτόταν πώς ίσως εκεί κάτω θά έξευοόσε...

Έναγύρισε κατόπιν στη Γαλλία μετα πεντε χρόνια, χωρίς άκόμα να έχει θεραπευθή από τόν έρωτά του... Κάποια μερα σε μια έπισημη εορτή, είδε από μακριά τή θαρώνη ντ' Άλτεγκάους.

Δεν έπιχείρησε ώστόσο να πιάσει κωσεντα μαζί της, για... ό σοφός της τήν παρακολούθουσε σαν σκιά. Έξ άλλου και ή ίδια, μόλις είσε τόν Αντρέ γύρισε άλλου τό κεφαλι της...

Μά τί τον ένδιέφερε πεια ή Σεφορά, άφου τήν είχε χάσει για πάντα; Και για να τήν ξεχάση όλοτετα, ό φτωχός νέος ξανάφυγε με μία άλλη έξερευνητική άποστολή.

Όταν ξαναγύρισε πάλι στη Γαλλία, έπειτα από έξη χρόνων άπουσία ή κυβέρνηση του άπένειμε ένα άνώτερο παρασημο για τό έξερευνητικό και έπιστημονικό του έργο. Κ' οι γονείς του για να έορτάσουν τή θριαμβευτική του έπιστροφή, έλαβαν όργανώσει έκεινο τό θράυ αυτήν τήν έσπερίδα στον πύργο τους.

Ηταν άπερίγραπτη ή έκπληξι του νέου, όταν είδε να μπαίνει, μεταξύ τών καλεσμένων κί' ή Σεφορά ντ' Άλτεγκάους, όχι πεια ή νέα κόρη του παρελθόντος, μά μία Σεφορά πιο ώρια άκόμα, μέσα σ' όλη τήν άθισια της άμορφιάς της! Κ' ήταν ακόμα μεγαλύτερη ή χαρά του, όταν έμαθε πώς ή θαρώνη είχε χρεμει κατά τή διάρκεια της άπουσίας του και δέν είχε ξαναπαντρευθή.

Μετά έντεκα χρόνια, τή ξανάθρησκε πιο νέα και πιο λαμπρή από ποτέ... και έλευθερη!... έλευθερη!...

Για γιατι κατά τό γεύμα που προηγήθηκε της έσπερίδος, ή καρδιά του χτυπούσε τρελλά...

Και τώρα; Γιατί ή Σεφορά τραγουδούσε με μία συγκίνηση τόσο βαθειά; Μήπως γι' αυτόν;

Τόν άγαπούσε άκόμη, έπειτα από τόσο χρόνια; Τόν περίμενε λοιπόν;

Αυτές ήταν ή έρωτήσεις που έκανε μ' άγωνία στον εαυτό του και που τόσο θάθελε να της κάνει και σ' αυτή τήν ίδια...

Μά πώς; Άκρίβως, εκείνη τή στιγμή, ή θαρώνη που είχε τελειώσει τό τραγούδι της, διασχίζοντας τούς δώλους που έστειλαν να τήν συχαρούν, διευθύνθηκε προς τήν πόρτα της ταράτσας, όπου στεκόταν ό Αντρέ.

Έπειτ' από μερικές στιγμές θρισκόταν κοντά του... Ο Αντρέ, μεθυσμένος απ' τό άρωμα της, μεθυσμένος από τήν εύτυχία του, γιατί τήν ξανάθρησκε, κρυεψόθη από μία τέτοια συγκίνηση, ώστε δέν θρηκε να πη ούτε μία λέξι.

Θέβαια, ένα συνθηχμένο κομπλιμέντο δέν θα τό ήταν καθόλου δύσκολο. Μά εκείνη τή στιγμή τήν τόσο άποφασιστική, κάθε κοινοτοπία τού φαινόταν φρικτή.

Η Σεφορά πρώτη δέκοψε τή αισθη.

«Έ, λοιπόν, κύριε έξερευνητά, τού είπε με προσποιητό ένθυμο τόνο, πότες περιέργες άναμνήσεις θάχετε από τά καξίδια σας!...

Και συννόνας, τού έδειξε κοντά τους μία έπιτρινα, στην όποια θρισκότουσαν τοποθετημένα διάφορα παράδοξα έντομα, και έξαμαίνα λουλούδια, με άλλόκοτα σχήματα.

«Ναι, τής άπάντησε εκείνος, είδα και γνάρισα πολλά και περιεργα παράματι... Μά κατά θάθος παρέμεινα άκρίβως ό ίδιος, όπως με γνωρίζατε πρό έντεκα χρόνων...

Έκείνη κατάλαθε. Και, κινώντας νευρικά τήν βεντάγια της, ψιθύρισε:

«Όποτε, έπειτα από έντεκα χρόνια, τά αίσθηματά σας δέν μετεβλήθησαν;

«Όχι, άπάντησε εκκίνως τολμηρά, κυττάζοντας τήν στά μάτια. Και σεις, κυρία, ξεχάσατε;

Η Σεφορά σήκωσε βλιμμένα τό κεφαλι της και ψιθύρισε:

«Ό! πώς φαντασθήκατε ότι (Συνέχεια στη σελίδα 2161)

**ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ**
 τό όποιο περιέχει τά δυό άριστουργήματα
ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ
 τού Άλεξ. Δουμά (πατρός)
ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
 της Ντελλό

Επίσης συνεζέται ή διανομή τών Α' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας :
 «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τού Άλφ. Κάβ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τού Δουμά υιοθ, «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τού Άββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑΑ» τού Λαμαρτινού ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τού Μυσσε και ό «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» ή; Ντελλό.

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» για να εδωρισθουν τούς πολυληθείς άναγνώστους τών άπεφασισαν, εκτός τών βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τούς διακολόνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τούς άναγνώστους μας παρουσιάζουν τά τέσσερα δελτία, τά όποια χρειάζονται για να πάρουν τήν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και τήν «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Μπαλζάκ ή τήν «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τού Τσολαίου έδρον, πληρώνοντας ό κ τ ω άραγμαξ για τό καθένα απ' αυτά, άν τι τών 20 που τιμώνται έκαστον.

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2153)

μπορούσα να ξεχάσω ;...

Και καθώς εκείνος σκιρτούσε, με μία άνεκλάλητη χαρά, έξακολούθησε:

— Νομίζετε λοιπόν ότι μ' αγαπάτε ακόμα ; « Ω ! σίγουρα γελιέστε... Αυτό δεν είναι δυνατόν... Ξέρω την αστάθεια της καρδιάς των ανδρών και δεν πιστεύω ότι ένας άνδρας, έπειτα από έντεκα χρόνια, μπορεί ν' αγαπάει με την ίδια αγάπη, όπως και στο παρελθόν μία γυναίκα. Δεν το πιστεύω αυτό, όπως δεν πιστεύω, ότι αυτό το ξεραμένο λουλούδι που ήταν μία μέρα υπέροχο, μπορεί νά ξαναβιώσει... »

Και του έδειξε στη διπλανή θιτρίνα ένα κατάξερο και κιτρινωμένο λουλούδι.

Χωρίς να πη λέξι, ο 'Αντρέ, πήρε το νεκρό άνθος και το έβαλε σ' ένα βάζο γεμάτο νερό.

Μερικοί ένοιω πληρωμένοι και διέκοψαν τη συζήτησή τους.

Και η έσπεριδα εξακολούθησε...

* * *

Κατά τὰ χαράματα, όταν και οι τελευταίοι προσκαλεσμένοι άπεσούρησαν, ο 'Αντρέ πήρε από το μπράτσο τη Σεφορά και την ώδηγησε προς τὸ θάλας, στο όποιο είχε τοποθετήσει λίγες ώρες προητέρα τὸ κατάξερο λουλούδι.

— Κυττάχτε ! τής είπε.

Και τότε στη θέα: τὸ νεκρὸ άνθος, ἡ Σεφορά εἶδε κατάπληκτη ἕνα υπέροχο λουλούδι, δλάνθιστο κι' δλόδροσο.

— Εἶνε τὸ άνθος πὸ θάλατε ἐδῶ πρὸ δλίγῳ ; ρώτησε αστασίμη.

— Ναι, εἶν' ἕνα ρόδο τής 'Ιεριχούς, ἕνα περιεργο λουλούδι πὸ ἄμα ξεραθῆ ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀνθίξῃ πάλι, ἀν τὸ φέρουν σ' ἐπαφή με τὴ θροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

— Καὶ ἐνῶ ἕνα δάκρυ ἔλαμπε στὰ μάτια τής συγκινημένης Σεφοράς, ὁ νέος ἐπρόσθεσε τρυφερά:

— Βλέπετε πὸς ὑπάρχουν στὴ φύσι λουλούδια νεκρὰ φαινομενικῶς πὸ ξαναανθίζουν... ὅπως ὑπάρχουν κι' ἔρωτες πὸ δυνατό ἀπὸ τὸ χρονο...

Γλυκά, τρυφερά ἡ Σεφορά ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ 'Αντρέ.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ χήρα τοῦ θαρώνου ντ' Ἀλταχάους γινόταν κ. 'Αντρέ ντὲ Γκάρμπ.

CH. ESQUIER

Ο ΑΖΟΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2151)

Και ἡ γρηά φώκια λιποθύμησε. «Όταν συνήλθε εἶπε ἀπότομα στὸν κατάπληκτο Μπαλοσάρ:

— Εἶσαι ἕνας ἠλίθιος ἢ ἕνας ἄθλιος ! Σὲ κοροϊδεύσαν ἢ θέλησες νὰ κοροϊδέψῃς ἐμένα ! Αυτό φτάνει ! Δεν θὰ πάρῃς τὴν κόρη μου, κύριε ! Δεν θὰ τὴν πάρῃς ποτέ !

Καὶ ἀπομακρύνθηκε με μεγαλοπρέπεια, τρυβῶντας και τὴν κόρη τῆς πὸ τᾶξε χαμένα.

«Όσο γιὰ τὸν Μπαλοσάρ ἀπόμεινε στήλη ἄλατος.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πὸ τοῦ εἶχε παρουσιάσει τὸν δῆθεν 'Αζὸρ κ' εἶχε πάρει πεντακόσια φράγκα ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεῶν κι' ὅτι μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ὅλος ὁ κόσμος εἶχε γελάσει εἰς θάρος του.

— 'Εμπρός ! τοῦ εἶπε κάποιος ὑπάλληλος. Δεν ἔχεις πια καμμία δουλειὰ ἐδῶ.

Ὁ Μπαλοσάρ ἔσπευσε νὰ φύγῃ, γιατί εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸν 'Αζὸρ πὸ τᾶξε θάλει τᾶρα με τὰ σκυλλάκια τοῦ σταθμάρχου.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν παντρεύτηκε ποτέ τὴ Λιζέττα. Ἀντιθέτως δικάστηκε ἀπ' τὸ πταισματοδικεῖο και καταδικάστηκε σὲ μεγάλο πρόστιμο και σὲ ἀποζημίωσι τὸν ἐπιθετὸν πὸ τοῦς εἶχαν καταστρέψει τὰ ρούχα τὰ δόντια τοῦ ψευτο-'Αζὸρ.

MICHEL NOUR

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2160)

— 'Α ! ναι ! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Γκραμπότσι. Ὑπάρχουν φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα πὸ τὰ διευθύνουν μερικὲς κυρίες τής ἀριστοκρατίας γιὰ νὰ κάνουν ἐπιδείξει και γιὰ νὰ κοροϊδεύουν τὸν κόσμο... Δεν ἔχετε πὸσες φορὲς χτύπησα τοῦ κᾶκου τὴν πόρτα τους...

Ὁ Γκραμπότσι στᾶθηκε λίγα κι' ἔπειτα εξακολούθησε:

— Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἢ φτωχὴ γυναίκα μου πέθανε ἀπ' τῆς στερήσεως. Ἀπὸ τότε ἀπελπίστηκα πειὰ ἐντελῶς... Σιγά-σιγά θλιέποντας τὰ παιδιὰ μου νὰ πεινάει και νὰ πονάζουν, ἔνοιωθα τὴν τρέλλα νὰ με κυριεύῃ... Γιὰ ποῖό λόγο νὰ παλαίψω περισσότερο, ἀφοῦ εἶχα χάσει πειὰ ὅλες μου τῆς ἐλπίδες... Καὶ ἄρχισα τότε νὰ σκέφτωμαι νὰ δώσω ἕνα ὀριστικὸ τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι... Φαίνεται πὸς κάποιο κικὸ πνεῦμα με διευκόλυνε νὰ πραγματοποιήσω τὸ φριχτὸ αὐτὸ σχέδιό μου... Προχτές, θρήκα γιὰ μιὰ ὥρα δουλειὰ στὸ ξεφούρτωμα και κέρδινα μερικὰ σέντ.

«Τὸτε ἀγόρασα τὸ καταραμένο αὐτὸ γλύκισμα και ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου. Τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Εἶχαν ὀγῆ ἔξω γιὰ νὰ θροῦν τίποτε και νὰ φάνε στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου.

«'Ημουν μόνος... κι' ὁ διάβολος μ' ἔσπραχνε...

«Στὴ σοικοικία μας ἔχομε πλῆθος ποτικία. Κάποια γειτόνισσά μου λοιπὸν μοῦ εἶχε δώσει νὰ τοῦς ριζῶ στρυχνίνη. Μὰ ἐγὼ με τῆς σκοτούρες μου δὲν τὴν εἶχα νοσηματοποιήσει και τὴν εἶχα φυλάξει σὲ μιὰ ἐπιμεριδιὰ...

«Πῆγα λοιπὸν και πήρα τὴ στρυχνίνη, τὴν ἀνακάτεψα με τὴ ζάχαρη με τὴν ὁποία ἦταν παραλεμμένο ἀπὸ πάνω τὸ γλύκισμα και τὸ ἔκοψα σὲ τρία ἴσια κομμάτια.

«'Ηταν ἡ ἔορτὴ τὸν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Τόμ, μὰ θὰ γινόταν ἐπίσης κ' ἡ ἔορτὴ τοῦ θανάτου πὸ παραμάνεινε σαρκάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι...

«'Όσο γιὰ μένα με μιὰ θουτιά στὸ ποτάμι, θὰ ξεμπερδεύαν ὅλα...

«Όταν ξαναγύρισα τὰ παιδιὰ μου, τοῦς ἔδωσα τὸ γλύκισμα και τὸ ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὑποψιαστοῦν τίποτε... Τὰ ἄλλα τὰ ἔβρετε... 'Α ! γιατί ἤρθετε νὰ με σποθήσετε ; Γιατί με ὠσάστε ; 'Αν δὲν τὸ κάνατε αὐτὸ δὲν θὰ ἦμουν πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο και θὰ εἶχα γλυτώσει ἀπ' ὅλες τῆς ἀθλιότητες !... Ὅθᾶ θροσκόμεν κοντὰ στὰ παιδιὰ μου πὸυ τὰ σκότωσα...

— Ἀπατάσαι, Γκραμπότσι, τὸν διέκοψε ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου πέθανε, ὁ Τόμ... Τὰ ἄλλα δὲν τὰ προλάθαμε και τὰ ὠσάσαμε...

Ὁ Γκραμπότσι σωριάστηκε στὸ κρεββάτι χύνοντας πύρινα δάκρυα κι' δλοῦζοντας:

— Τὰ φτωχὰ ἴσια παιδιὰ !... Τὰ παιδιὰ μου !... 'Α ! ἦμουν τρελλός... Τ' ἀκούω ακόμα νὰ μοῦ λένε: «Πατέρα... πεινάμε !...»

«Ω, τζέντλεμεν, δὲν ἔχετε τί εἶνε αὐτὴ ἡ κραυγὴ !...»

Καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Γκραμπότσι θρίσκειται σήμερα στὸ φρενοκομεῖο. Ἡ τραγωδία του τοῦ ἔσάλεψε τὸ λογικὸ.

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2136)

Ξανκιδῶ ποτέ πειὰ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸν μόνο πὸυ ἀγάπησα.

Τᾶρα ἔσπαγα πειὰ και νὰ κλαίω. Τὸ κόκκινο κρασί σβύνει καλὰ σὰν τὴν σαμπάνια τὸ παρελθόν, κι' ὅταν τὸ στήθος μου πονάει κι' ὅταν δὲν πονάει.

Δῶσε μου, δὲν παρακαλῶ, τὴ μπιτῆλια πὸυ θρίσκειται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι...

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ θυμάμαι...

NATALIE PILENKO

Μὲ 4 δελτία και 20 δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας και 23 δραχμὰς διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἀποκτάτε τὸ ὑπέροχο ἀριστοῦργημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός: «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ», ὀγκῶδη, εἰκονογραφημένο τόμον ἐξ 600 και πλέον σελίδων. Τὸ θιβλίον αὐτὸ τιμᾶται εἰς τὰ θιβλιοπωλεῖα δρυχ. 60. Συνεπῶς τὸ «Μπουκέτο» σὰς τὸ δίδει σχεδὸν δωρεάν.